

Skatteministeriet

23. juni 2020
J.nr. 2020 - 5620

Til Folketinget – Skatteudvalget

Hermed sendes svar på spørgsmål nr. 470 af 11. juni 2020 (alm. del). Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Rune Lund (EL).

Morten Bødskov

/ Lise Bo Nielsen

Spørgsmål

Hvis regeringen vil hævde, at man har gjort alt, hvad der er muligt inden for EU-rettens rammer for at undgå misbrug af støtte i forbindelse med covid-19, er det da ikke mere nærliggende i støttelovgivningen at indføre en bestemmelse mod misbrug, der er lige så omfattende som den i Artikel 6 i ATAD-direktivet, men hvor det ikke er afgørende, om hovedformålet med arrangementet er omgåelse af betingelserne for støtte, når blot arrangementet f.eks. ved indsættelse af holdingselskaber uden selvstændig forretningsmæssig drift er lige egnet til at omgå såvel støtteregler som skatteregler.

Svar

Skatteundgåelsesdirektivets artikel 6, der er implementeret i ligningslovens § 3, vedrører tilfælde, hvor arrangementer har opnåelse af en skattefordel som hovedformål eller et af hovedformålene. Bestemmelserne er derfor ikke direkte relevante i relation til hjælpepakkerne. Det bemærkes, at kompensation efter hjælpepakkerne kun udbetales i relation til aktiviteter, der er skattepligtige i Danmark, og at kompensationen også er skattepligtig her i landet.

Skatteundgåelsesdirektivets artikel 6 og ligningslovens § 3 er bredt formulerede bestemmelser om, hvornår der i skattemæssig henseende kan ses bort fra arrangementer, der har opnåelse af en skattefordel som hovedformål eller et af hovedformålene. Dette skal ses i lyset af, at bestemmelserne finder anvendelse på hele selskabsbeskatningsområdet.

Bestemmelserne må i øvrigt anses for at være i overensstemmelse med det almindelige EU-retlige princip om, at EU-retten ikke kan påberåbes med henblik på at muliggøre svig eller misbrug. Dette almindelige princip er bl.a. kommet til udtryk i EU-Domstolens domme i de såkaldte beneficial owner-sager, jf. bl.a. EU-Domstolens dom af 26. februar 2019 i de forenede sager C-116/16 og C-117/16, Skatteministeriet mod T Danmark og Y Danmark ApS, præmis 70-76.

Spørgsmålet er så, hvornår der konkret må anses at foreligge et sådant svig eller misbrug, at adgang til kompensation kan afskæres. Her er det vurderingen, at hvis en dansk virksomheds direkte ejer er en fysisk eller juridisk person, der er skattemæssigt hjemmehørende i et tredjeland på EU's liste over ikkesamarbejdsvillige skattejurisdiktioner (EU's sortliste), vil det udgøre et misbrug, hvis der fx indsættes et selskab i et andet EU-land i koncernstrukturen med det specifikke formål at opfylde betingelserne for kompensation efter hjælpepakkerne. Det vil derfor ikke være i strid med EU-retten at afskære kompensation, hvor det godtgøres, at der foreligger et sådant misbrug.

I forhold til allerede eksisterende koncerner, der er struktureret således, at et dansk selskab ejes af et selskab i EU/EØS, er det derimod vurderingen, at det vil være i strid med etableringsfriheden, herunder kravet om ligebehandling, at afskære det danske selskab fra kompensation efter hjælpepakkerne alene med henvisning til, at den ultimative ejer af det danske selskab er en fysisk eller juridisk person, der er skattemæssigt hjemmehørende i et land på EU's sortliste.

Det bemærkes, at det følger af EU-Domstolens praksis, at konstateringen af, at der foreligger et misbrug, kræver en subjektiv misbrugshensigt, jf. f.eks. præmis 97-98 i den ovennævnte dom. I relation til adgangen til kompensation efter hjælpepakkerne for et dansk selskab, der indgår i en eksisterende koncernstruktur, hvor selskabets direkte ejer er hjemmehørende i EU eller EØS, vil denne betingelse ikke være opfyldt, da der ikke er grundlag for at hævde, at koncernstrukturen er valgt med henblik på kunstigt at søge at opfylde kompensationsbetingelserne.

Det bemærkes i øvrigt, at i en situation, hvor det ved etableringen af koncernstrukturen har været hovedformålet eller et af hovedformålene at opnå en uberettiget skattefordel i form af undgåelse af dansk kildebeskatning af udbytter eller renter, vil EU-retten dog fortsat ikke kunne påberåbes med henblik på opnåelse af en sådan uberettiget skattefordel. Der vil således foreligge misbrug, såfremt det danske selskab efter at have modtaget kompensation efter hjælpepakkerne udbetaler renter eller udlodder udbytte til sit direkte moderselskab, men udbyttet eller renterne videreføres til den bagvedliggende ejer, der er udbyttets eller renternes retmæssige ejer.

I de bekendtgørelser, der regulerer betingelserne for kompensation efter hjælpepakkerne, er der indsat bestemmelser, der er i overensstemmelse med denne fortolkning af det EU-retlige misbrugsbegreb, jf. f.eks. § 4, stk. 9, i bekendtgørelse nr. 701 af 29. maj 2020 om en midlertidig lønkompensationsordning til virksomheder i økonomisk krise som følge af COVID-19. Efter denne bestemmelse er det således en betingelse for at afskære adgang til lønkompensation som følge af misbrug, at det er gennemført en ændring af ejerskabsstrukturen med opfyldelse af betingelserne for lønkompensation som hovedformål eller et af hovedformålene.

Herved er det sikret, at de ansøgende virksomheder og administrerende myndigheder har klarhed over, hvornår det kan komme på tale at bringe misbrugsklausulen i anvendelse.

Det bemærkes herved, at selv om der var indsat en misbrugsbestemmelse i bekendtgørelserne, der var formuleret mere bredt, f.eks. svarende til skatteundgåelsesdirektivets artikel 6 og ligningslovens § 3, ville det ikke have ændret på, at det er vurderingen, at EU-retten forhindrer, at man ved administrationen af hjælpepakkerne kan afskære et dansk selskab fra kompensation alene med henvisning til, at den ultimative ejer af det danske selskab er en fysisk eller juridisk person, der er skattemæssigt hjemmehørende i et land på EU's sortliste.

Det bemærkes, at dette svar har været forelagt Justitsministeriet, der er enig i svaret.